

அலகு – 1 தொழிலின் அடிப்படைக் கூறுகள்

அத்தியாயம்

1

இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் வாணிக வரலாற்றுப் பின்னணி

"வாணிகம் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்
பிறவும் தம்போற் செயின்".

– குறள் 120

கற்றல் நோக்கங்கள்

இந்த அத்தியாயத்தைக் கற்றபின், மாணவர்களால்

1. இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் வாணிக வரலாற்றுப் பின்னணியைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள இயலும்.
2. பண்ட மாற்று வணிக முறையை அறிந்து கொள்ள முடியும்.
3. வணிகம் மற்றும் தொழிலின் பல்வேறு தடைகளைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

1.01 அறிமுகம்

வாணிபம் நினைவுக்கு எட்டாத காலந்தொட்டு நடைமுறையில் உள்ளது. அரசனோ அல்லது சாதாரணக் குடிமகனோ யாராக இருந்தாலும் மனித வாழ்க்கையின் ஓர் அங்கமாகத் திகழ்கிறது. பெரும்பாலும் வாணிகம் ஒரு பொருளாதார நடவடிக்கையாக உருவாகி, பொருட்களுக்குப் பொருட்கள் பரிமாற்றம் செய்யப்பட்டது. இதனையே பண்டமாற்று முறை என்கிறோம். அண்டைக் கிராமங்கள், நகரங்கள், மாநிலங்கள் மற்றும் நாடுகளுக்கிடையில் பணம் என்ற ஒன்று இல்லாத போது பண்டமாற்று முறையே நடைமுறையில் இருந்தது. பண்டங்கள் பரிமாற்றத்தினை எளிதாக்கப் பணம் உருவாக்கப்பட்ட பிறகு தேவைக்கேற்றவாறு பண்டங்கள் பண மதிப்பிற்கு ஏற்றவாறு உரிமை மாற்றம் (விற்பனை) செய்யப்பட்டன. பின்பு, பணம்

பரிமாற்றமே பண்டங்கள் மற்றும் பணி வியாபாரம் செய்வதற்கு என மாறிய பொழுது பண்டமாற்றுப் பொருளாதாரம் பணப் பொருளாதாரம் என மாற்றம் பெற்றது.

நாகரிக வளர்ச்சி பல வம்சாவளிகளின் எழுச்சி மற்றும் வீழ்ச்சிகளைக் கண்ட போதும் வர்த்தக நடவடிக்கைகள் நம் நாட்டிற்குள் மட்டுமில்லாமல் உலக நாடுகளிடையே மேன்மேலும் சிறப்பாக நடைபெற்றன. தமிழ்நாடு தொடர்ந்து வியாபாரம் மற்றும் வாணிகத்தில் முதன்மை பெற்று வந்ததையே சங்க இலக்கியங்கள் சாட்சியாக விளங்குகின்றன.

வணிக நடவடிக்கைகள் பண்டைய காலத்துப் பண்டமாற்று முறையிலிருந்து நாணயமுறை, அஞ்சல் வழி வணிகம், வாடகைக் கொள்முதல் முறை, தவணை விற்பனை முறை போன்ற பன்முகத் தன்மையில் உருமாறி வளர்ந்துள்ளன என்பது தெள்ளத் தெளிவாகிறது. இன்றைய தொழில் நுட்ப சமுதாயத்தில் வணிகச் செயல்பாடுகள் யாவும் மின்னணு வர்த்தகமாக ரொக்கமில்லா முறைக்கு மாறி இணைய தள வியாபாரம், அலைபேசி வங்கி மற்றும் மின்னணு வர்த்தகம் என விரிவாக்கம் பெற்றுள்ளன.

இந்நிலையில், பொதுவாக இந்திய துணைக்கண்ட அளவிலும், குறிப்பாகத் தமிழ் நாட்டிலும் வணிக வளர்ச்சியின் வரலாற்றினைத் தெரிந்து கொள்வது அவசியமாகிறது. வணிகத்தின் பரிணாம வளர்ச்சியைத் தெரிந்து கொள்ள மட்டுமே இப்பாடம் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

முதன் முதலில் சிந்து சமவெளியில் வாழ்ந்த மக்கள் **வியாபாரம்** என்ற சொல்லை பயன்படுத்தியதாக அறிகிறோம். **வாணியம்** அல்லது **வாணிபம்** என்ற சொல் தென்னிந்தியாவில் வழக்கத்தில் இருந்ததாக அறிகிறோம். பண்டைய காலத்தில் நிலத்தில் விளைந்த பொருள்களில் தேவைக்கு அதிகமாக உள்ளதைப் பண்ட மாற்று முறையில் வியாபாரம் செய்து வந்தனர். புறநானூறு மற்றும் திருக்குறள் ஆகிய நூல்களில் 'வாணிகம்' என்ற சொல் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தங்கம், எண்ணெய், கலப்பை, துணி ஆகியவை வியாபாரம் செய்யப்பட்டதாக அழகர்மலை, புகளூர், மாங்குளம் மற்றும் இலங்கை ஆகிய இடங்களில் காணப்படும் தமிழ் - பிராமி கல்வெட்டுகள் விளக்குகின்றன.

சங்க காலத்தில் பண்டமாற்று முறையில் உள்நாட்டு மற்றும் அயல் நாட்டு வியாபாரம் சிறப்பாக நடைபெற்றுள்ளது. இடைக்காலத்தில் வியாபாரம் பல்வேறு பகுதிகளை இணைக்க வழி வகை செய்தது. சங்க கால ஏடுகள் பெரு வியாபாரிகள், அவர்களுடைய பாதுகாப்புப்படை, சந்தைகள், கடைகள் மற்றும் வணிகக் குழுக்கள் பற்றிக் கூறுகிறது. மலைவாழ் மக்கள் தேன், பழங்கள் மற்றும் கிழங்குகளையும் தரை - நிலம் வாழ் மக்கள், கால் நடைகள், பால் மற்றும் பால் பொருட்களையும் பண்ட மாற்றம் செய்தனர். கால்நடைகள் சில நேரங்களில் பண்டமாற்றுப் பொருளாக பணியாற்றின. பண்டமாற்று முறையில் பெரும்பாலான உள்நாட்டு வியாபாரத்தில் உப்பு மாற்றுப்பொருளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. சில காலம் நெல் பண்ட மாற்றுப் பொருளாக விளங்கியுள்ளது. ஆக, வியாபாரத்தில் ஒன்றை யொன்று சார்ந்து இருந்தது. பிற்காலத்தில் வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தில் நாணயங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளன.

பாண்டியர் ஆட்சிக் காலத்தில் வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகர்கள்

வியாபாரம் மற்றும் வணிகம் பாண்டிய அரசாட்சிக்கு மிகவும் பொதுவானது, வெளிநாட்டுப் பயணிகள், கப்பல் பயணிகள் மற்றும் பண்டைய கால வரலாற்றறிஞர்கள் நாட்குறிப்பிலிருந்து சேகரிக்கப்பட்ட தகவல்கள் பாண்டிய நாட்டில் வர்த்தகத்தின் செழுமைகளை உயர்த்திக் காட்டுகின்றன. ஈப்ரு மற்றும் இலத்தீன் இலக்கியம், ஏதென்ஸ், அலெக்சாண்டிரியா, ஜாவா, சுமத்திரா மற்றும் சீனா ஆகிய நாடுகளில் உள்ள தொல்பொருள் கண்டுபிடிப்புகள் பாண்டிய நாட்டில் வியாபாரத்தாளங்கள் இருந்ததைத் தெரிவிக்கின்றன.

பாண்டியர் காலத்தில் வியாபாரமும் வணிகமும்

1453இல் கான்ஸ்டான்டி நோபிள் ஓட்டோமான் பேரரசு மற்றும் பைசான்டைன் பேரரசு வீழ்ச்சியால்பட்டுமற்றும் வாசனைத்திரவியங்கள் வியாபார வழித் தடங்கள் தடை செய்யப்பட்டதால் அட்லாண்டிக் பெருங்கடல் ஓரமான ஆப்பிரிக்கா முழுவதும் கடல்வழி தேட வழி வகுத்தது. தமிழரின் கடல் வழிவாணிபத் தடத்தினை இப்படத்தில் காணலாம்.

இக்காலத்தில் தாமிரம், துணி, உப்பு, பூக்கள், சந்தனம், மீன், நெல், தானியங்கள், முத்துக்கள் முதலியன வியாபாரம் செய்யப்பட்டதாக அறிகிறோம். பொருள்கள் விற்குமிடம் **அங்காடி** என அழைக்கப்பட்டுள்ளது. பகலில் நடப்பதை **நாளங்காடி** எனவும் இரவில் நடப்பதை **அல்லங்காடி** எனவும் அழைக்கப்பட்டதாக இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரத்தில் மதுரைக்காண்டப் பகுதியில் குறிப்பிடுகிறார். அவர் மேலும் மதுரை ஒரு இருபெரு நியாமத் எனப்படும் **தூங்கா நகரம்** எனக் குறிப்பிடுகிறார். அதாவது இடைவெளியின்றி 24 மணி நேரமும் வியாபாரம் நடந்ததாகக் கூறுகிறார்.

பண்டைய தமிழ்நாட்டில் கடற்கரையோர வர்த்தகம்

பூம்புகார் போன்ற பெரிய நகரங்கள் மருவூர்ப்பாக்கம் (உள்நாட்டு நகரம்) மற்றும் பட்டினப்பாக்கம் (கடலோர நகரம்) ஆகியவை உணவுப்பொருட்கள் மற்றும் இதர பொருட்கள் வியாபாரம் செய்யக்கூடிய இடங்களில், அங்காடிகளையும் பெரு வியாபாரிகளையும் கொண்டிருந்தன. தொண்டி, கொற்கை, பூம்புகார் மற்றும் முசிறி ஆகிய துறைமுகங்கள் ஏற்றுமதி மற்றும் இறக்குமதி செய்யப்படும் இடங்களாக வெளிநாட்டு வர்த்தகம் சிறப்பிடம் பெற்றிருந்தன.

முத்துக்கள், பவளங்கள் மீன் பிடிப்பதிலும், உப்பு உற்பத்தியிலும் கப்பல் கட்டுதலிலும் பாண்டியர் ஈடுபட்டிருந்தனர். குறிப்பாக சிறியதான படகு, திமிலா, தோணி, அம்பு, ஓடம்புனை, கட்டுமரம் முதலியன உள் நாட்டு வியாபாரத்திற்கும், பேரளவு கலம், மரக்கலம், வங்கம், நாவாய் முதலியன வெளிநாட்டு வியாபாரத்திற்கும் பயன்படுத்தினர்.

பண்டைய தமிழக வர்த்தகத்தில் அரசின் பங்கு

வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டிருந்த வெளிநாட்டவர்கள் யவனர்கள் என அழைக்கப்பட்டனர். தமிழர்களுடன் வர்த்தகம் செய்த அரேபியர்கள் ஜானகர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்ற நகரம் அரசின் உதவியோடு பல்வேறு மொழிகள் பேசும் நவநாகரிகமுள்ள வெளிநாட்டவர்கள் ஒன்று கூடும் இடமாகத் திகழ்ந்ததாகப் பட்டினப்பாலையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

வரிகளைப் பெற்றுக் கொள்ளுதல் மற்றும் வியாபாரத்திற்கான வசதிகளை வழங்குதல் என இரு வகைகளில் அரசு பங்கு வகித்துள்ளது. சங்க காலத்திலேயே மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளுக்கிடையே அடர்ந்த காட்டுப் பகுதியில் சாலை அமைத்துத் தரப்பட்டிருந்தது. பெருவழி எனப்படும் தரை வழி நெடுஞ்சாலைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அதன் தொடர்ச்சியாகத் துறைமுகங்கள், கலங்கரை விளக்கம், பண்டகக்காப்பகங்கள் என அயல்நாட்டு வர்த்தக ஊக்குவிப்பு நடவடிக்கைகள் அரசாங்கத்தால்

ஆலம்பறை

இடம்: காஞ்சிபுரம் மாவட்டத்தில் உள்ள மதுராந்தகம் தெற்கே 20 கி.மீ தொலைவில் அமைந்துள்ளது.

முக்கியத்துவம்: இது வர்த்தகத்திற்குரிய ஒரு வளமான இடமாக இருந்தது.

உருவாக்கித் தரப்பட்டிருந்தது. சோழர் காலத்தில் காவிரிப் பூம்பட்டினம் ஒரு முக்கிய துறைமுகமாகவும் கிழக்குக் கடற்கரை ஓரத்தில் நாகப்பட்டினம், மரக்காணம், அரிக்க மேடு ஆகிய இடங்களில் சிறிய துறைமுகங்களும் இருந்தன. பாண்டியர் காலத்தில் கொற்கை, சாலியூர், காயல்பட்டினம், மருங்காவூர்பட்டினம் மற்றும் குமரி ஆகிய இடங்கள் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. நெடுஞ்சாலைகளிலும் துறைமுகங்களிலும் சோதனைச் சாவடிகளை நிறுவி சுங்க வரிகள் வசூலிக்கப்பட்டன.

வியாபாரம் பற்றிய சாணக்கியரின் கருத்து

சாணக்கியரின் அர்த்தசாஸ்திரம் வட இந்திய மௌரியர் காலப் பொருளாதார நிலையை விவரிக்கிறது. இதன் வழியாக 2000 ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய சந்தையின் வரலாற்றைத் தெரிந்து

தமிழ்நாட்டின் முக்கியமான பண்டைய கால வர்த்தக மையங்கள்

1. அழகன் குளம் (ராமநாதபுரம்)
2. மயிலாற்பான் (மயிலாப்பூர், சென்னை)
3. கெபிரிஸ் (காவேரிப் பூம்பட்டினம்)
4. பொருக்கி (அ) பொருசி (அரிக்கமேடு, பாண்டிச்சேரி)
5. சோப்டானா (மரக்காணம்)
6. நிகம் (நாகப்பட்டினம்)
7. பெரியப்பட்டினம்
8. காயல்பட்டினம்
9. கொள்சி (கொற்கை)
10. கோமாரி (கன்னியாகுமரி)

தமிழ்நாட்டின் கடலோரப் பகுதிகளில் முக்கியமான பண்டைய வர்த்தக நிலையங்கள்

1. ஆலம்பறை
2. அழகன்குளம்
3. பூம்புகார்
4. மரக்காணம்
5. வாசவசமுத்திரம்
6. மயிலாப்பூர்

அழகன் குளம்

வைகை ஆறு

இடம்: வங்காள விரிகுடா பகுதியில் அமைந்துள்ள ராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் உள்ள ஒரு கிராமம்.

முக்கியத்துவம்: மத்தியதரைகடல் சார் நாடுகளின் மட்பாண்டங்கள் பெரும் எண்ணிக்கையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. வேலன்டைன் – II ராஜ்ஜியத்தின் ரோமாபுரி நாணயங்கள், ஆர்கேட் மற்றும் தியோடஸ் – II மட்பாண்டங்கள் மற்றும் ரோமானிய கப்பல் பாகங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. எகிப்திலிருந்து கிடைத்த இரண்டு பொன் சிலைகள், தமிழ் பிராமி மற்றும் இலங்கை பிராமி எழுத்துக்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. தொல்லியல் துறை எட்டு முறை அகழ்வாராய்ச்சிகளை மேற்கொண்டு இந்திய – ரோமானிய வியாபாரத் தொடர்பை வெளியுலகிற்கு கொண்டு வந்தது.

கொள்ளலாம். சாணக்கியர் இடைக்காலத்தில் வியாபாரம் ஓரிடத்தில் மையப்படுத்தியிருந்ததாகக் கூறுகிறார். உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருட்கள் யாவும் அரசு குறிப்பிடும் ஓரிடத்தில் விற்பனைக்குக் கொண்டு வரப்படுகிறது. நகரத்தில் வரி செலுத்திய பின் விற்கப்படும். சில வணிகர்கள் மட்டுமே கட்டுப்பாட்டு அலுவலரால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட விலையில் விற்பனை செய்தனர். உள்ளூர் பொருட்களுக்கு 5 சதவீதமும் வெளிநாட்டுப் பொருட்களுக்கு 10 சதவீதமும் இலாப வரம்பு நிர்ணயிக்கப்பட்டது. இறக்குமதி செய்யப்பட்ட வெளிநாட்டுப் பொருட்கள் மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை மேம்படுத்த ஊக்குவிக்கப்பட்டது. கருவூலம், வரிவிதிப்பு, தொழிற்சாலைகள், வணிகம், விவசாயம், மற்றும் இயற்கை வளங்கள்

ஆகியவற்றுக்கு அரசு முக்கியத்துவம் கொடுத்தது. வணிக நடவடிக்கைகளின் வாயிலாக அரசு மேலாண்மை மற்றும் மக்கள் நலன் இரண்டும் சமநிலையில் பராமரிக்க வேண்டும் என அறிவுறுத்தியுள்ளார்.

வட இந்தியாவில் வணிகம்

அரசியல் மாற்றங்கள் இருந்த போதும் 12ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 16ஆம் நூற்றாண்டு வரை இந்தியா செழிப்புடன் விளங்கியது. பால்பன் முதன் முதலாக சுல்தானாக இருந்தார். அடர்ந்த வனப்பகுதிகளில் பாதை உருவாக்கி வியாபாரம் செய்ய வழி வகுத்தார். அலாவுதின் கில்ஜி பொருட்களின் விலைகளைக் குறைத்து வியாபார வளர்ச்சியைப் பெருக்க வழி வகுத்தார். அவர் பெர்சியாவிலிருந்து வெளிநாட்டுப் பொருட்களை இறக்குமதி செய்ய மானியம் வழங்கி ஊக்கப்படுத்தினார். அரேபியர்கள் வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்தினர். தமிழர்கள், குஜராத்தியர்கள் போன்ற இந்திய வர்த்தகர்களை அவர்கள் ஒரு போதும் நசுக்க நினைத்ததில்லை. கடலோர வர்த்தகம் மார்வாடிகள் மற்றும் குஜராத்தியர்கள் கைகளில் இருந்தன. மத்திய மற்றும் மேற்கு ஆசிய நிலப்பகுதி வர்த்தகம் இந்துக்களில் முல்கானியர்களிடமும் ஆப்கானியர், மற்றும் ஈரானியர்களில் குர்சானியர்களிடமும் இருந்தது. வெள்ளி மற்றும் தாமிரம் அடிப்படையில் நாணயமுறை நிறுவப்பட்டு, சுல்தான் காலகட்டத்துக்குள் வர்த்தகம் செழித்தோங்கியது.

மூரிஷ் பயணி கங்கைச் சமவெளி, மால்வார், குஜராத் மற்றும் தென் இந்தியாவில் உள்ள பெரிய நகரங்களில் நடைபெற்ற சந்தையினை விவரித்துள்ளார். டெல்லி, பம்பாய், அகமதாபாத், சோனார், சோனார்சூன், ஜான்புர், லாகூர் ஆகிய இடங்கள் முக்கிய வர்த்தக மையங்களாக விளங்கின. காபூல், அரேபியா, ஐரோப்பா, மேற்கு ஆசியா மற்றும் சீனாவில் இருந்து குதிரைகள், உலர் பழங்கள், விலையுயர்ந்த கற்கள், கண்ணாடிப் பொருட்கள், உயர்தர ஜவுளி, கச்சாப்பட்டு, பவளப்பாறைகள், வாசனை எண்ணெய், வெல்வெட் போன்றவைகளை இந்தியா இறக்குமதி செய்தது. இந்திய தயாரிப்புகள் கிழக்கு ஆப்பிரிக்கா, மலாயா, சீனா, ஆப்கானிஸ்தான், மத்திய ஆசியா மற்றும் பெர்சியா ஆகிய நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. கைபர் கணவாய், ஈராக்க், புகாரா ஆகிய இடங்களிலிருந்து வந்தவர்கள் மலபார், குஜராத், காலிகட், காம்பாட் மற்றும் மங்களூர் ஆகிய இடங்களில் குடியேறி ஒரு பெரிய வணிக உலகத்தை தங்கள் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டிருந்தனர்.

பூம்புகார்

தென் சோழமண்டல கடற்கரை நகரமான பூம்புகார் தமிழ்நாட்டின் எல்லைக்குள் அமைந்துள்ள வரலாற்றுச் சிறப்பைக் கொண்டது. இந்த நகரம் ஐரோப்பிய குடியேற்றங்களை மட்டுமல்லாமல், கடலோரப் பகுதிகளிலிருந்தும் பல இடங்களுக்கு சர்வதேச வர்த்தக மையங்களைக் கொண்டிருந்தது. பொ.ஆ.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டு வரையான காலப்பகுதியில் பூம்புகார் என்றழைக்கப்படும் ஓர் இடமாக இது அமைந்திருந்தது. சோழப் பேரரசின் இரண்டாவது தலைநகரமாக விளங்கிய கடற்கரை நகரம் மற்றும் கிழக்கு மற்றும் மேற்கத்திய மக்களிடையே சர்வதேச வர்த்தகத்தின் முக்கிய மையமாக விளங்கியது. இங்கிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட முக்கிய பொருளாகப் பட்டு இருந்தது. புராதன துறைமுகம் அழிக்கப்பட்டு இப்போது தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் 5 கி.மீ. வரை கடலில் மூழ்கியுள்ளதாக தெரிவிக்கின்றனர். இதற்கு காரணம் நிலம் அரிப்பு அல்லது சுனாமி போன்றவையாக இருக்கலாம் என கருதலாம்.

ரோம், சீனா மற்றும் ஐரோப்பாவுடன் வர்த்தகம்

ரோமாபுரி மற்றும் கிரேக்க வர்த்தகர்கள் பழங்காலத் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்து பண்டைய சோழ, சேர, பாண்டிய மன்னர்களைச் சந்தித்து வணிகத் தொடர்புகளை ஏற்படுத்தினர். சீன சோங் வம்சத்தினர் சோழர்களுடன் வலுவான வர்த்தக உறவு கொண்டிருந்தனர். இந்தோனேசியா மற்றும் மலேசியாவை ஆண்டு கொண்டிருந்த

ஸ்ரீ விஜய நகர சாம்ராஜ்யத்தை சோழர்கள் கைப்பற்றி, சீனாவுடன் கடலோர வணிகத்தைத் தொடர்ந்தனர். இந்தியாவின் பல்வேறு பகுதிகளைச் சீனத்தின் யுவான்சுவாங் என்பவர் கண்டறிந்து தனது தேசத்திற்கு எடுத்துரைத்துள்ளார்.

16 மற்றும் 18 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஐரோப்பிய நிறுவனங்களுடன் வர்த்தகம் செய்ததன் காரணமாக இந்தியாவின் வெளிநாட்டு வர்த்தகம் பரவலாக விரிவடைந்தது. வாஸ்கோடகாமா ஐரோப்பாவிலிருந்து நன்னம்பிக்கை முனை வழியாக கி.பி.1496இல் இந்தியாவுக்கு வரும் போது அனைத்துப் புதிய கடல் வழிகளையும் கண்டு பிடித்ததால் நாகரிக உலகத்தில் பெரும் தாக்கம் ஏற்பட்டது. மேலும் போர்த்துகீசியர்களின் இந்திய வருகை பிற ஐரோப்பிய சமூகங்களின் வருகைக்கு வழி வகுத்தது. இவ்வாறாக இந்தியாவின் கடலோர வர்த்தகம் ஐரோப்பியர்கள் மீது ஏகபோக உரிமை கொண்டதாக மாறியது.

ஒரு கட்டத்தில், 17ஆம் நூற்றாண்டு வரை, இந்தியாவின் உலகளாவிய வர்த்தகப்பங்கு 55 விழுக்காடாக இருந்தது. 21ஆம் நூற்றாண்டில் அது 2 விழுக்காடாகத் தற்போது குறைந்து விட்டது. இந்தியாவுக்கு வந்த ஐரோப்பிய வணிகர்கள் படிப்படியாக பிரித்தானியக் குழ்ச்சியின் மூலம் பல அரசர்களை பல்வேறு பகுதிகளில் வீழ்த்தினர். இந்தியாவின் கடல்வழி வர்த்தகத்தின் மூலம் அவர்கள் வலுவான கடற்படை அதிகாரத்தைப் பெற்றனர். காலப் போக்கில் வர்த்தக நோக்கத்தோடு வந்த இங்கிலாந்தின் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி, பிரிட்டிஷ் பேரரசு என மாற வழிவகுத்தது. மேலும் அவர்கள் ஒட்டுமொத்த பாரதத்தையும் தன் ஆட்சி அதிகாரத்தின் கீழ் கொண்டு வந்தனர்.

ஐரோப்பிய வர்த்தகத்தின் விளைவாக 17 மற்றும் 18ஆம் நூற்றாண்டுகளில் துணி மற்றும் கப்பல் கட்டுதல் பாரதத்தில் பெரும்புகழ் பெற்றது. ஆங்கிலேயர்கள் படிப்படியாக இந்தியப் பிராந்தியங்களில் இளவரசர்களின் கட்டளைகளை அகற்றினர். இதனால் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில் இந்தியப் பொருட்களின் தேவை குறைந்தது. குறிப்பாக இந்திய ஐவுளிப் பொருட்கள், கைவினைப் பொருட்கள் போன்ற பாரம்பரியப் பொருட்களின் ஏற்றுமதிக்குத் தடைகளை விதித்தார்கள்.

1600 தொடக்கம் முதல் 19ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக்கிடையில் பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி ஆசியா முழுவதும் தங்களின் வர்த்தகத்தை விரிவாக்கம் செய்தது. கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி தொடக்கக் காலத்தில் இலாபம் ஈட்டுவதே நோக்கமாகக் கொண்டதால் நிர்வகிக்க ஒரு வர்த்தகரை நியமித்து கவனம் செலுத்தினர்.

அவர்கள் ஏகபோக உரிமை கொண்டு பிரிட்டிஷ் காலனி ஏகாதிபத்தியத்தின் முழுநேர முகவர்களாக மாறினர்.

1.02 பண்டமாற்று முறை

ஒரு பொருள் மற்றொரு பொருளுக்கு மாற்றாகப் பரிமாற்றம் செய்யப்படும் முறையைப் பண்டமாற்று முறை எனலாம்.

பண்டமாற்று முறைக்கான

நிபந்தனைகளாவன

ஒவ்வொருவரும் தேவைக்கு அதிகமாகப் பொருட்களை இருப்பில் வைத்திருக்க வேண்டும்.

1. இருவருக்கும் அப்பொருட்கள் உரிமைமாற்றுத் தேவையாக இருக்க வேண்டும்.
2. பரிமாற்றத்தின் போது இருவருக்கும் நேரடித் தொடர்பு முக்கியமாகக் கருதப்படும்.

பண்டமாற்று வணிகத்தின் தடைகள்

பணப் பரிமாற்றம் இடம் பெறாமல் ஒரு பொருளைக் கொடுத்து வேறு பொருளைப் பெறும் வணிக முறையே பண்டமாற்று வணிக முறையாகும். இம்முறையில் பல குறைபாடுகள் உள்ளன. அவையாவன.

1. இருவருடைய தேவைகள்

உடன்பாடில்லாமல் இருத்தல்

இருவரில் முதலாமவருடைய உபரிப் பொருட்கள் இரண்டாமவருக்குத் தேவையாகவும் இரண்டாமவருடைய உபரிப்பொருட்கள் முதலாமவருக்குத் தேவையாகவும் ஒத்துக் போக வேண்டும். இல்லையெனில் பண்டமாற்றம் நிகழாது. எடுத்துக்காட்டாக, அகல்யா என்பவரிடம் உபரியாக நெல் உள்ளது. பாலமுரளி என்பவரிடம் உபரியாக துணி உள்ளது. இவற்றில் அகல்யாவுக்கு பாலமுரளியின் துணி தேவைப்பட வேண்டும். அதுபோலவே பாலமுரளிக்கு அகல்யாவின் நெல் தேவைப்பட வேண்டும்.

2. பொதுவான மதிப்பீட்டு அளவு இல்லாமை

ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் தனித்தனி மதிப்பு உண்டு. மதிப்பீட்டில் யாதொரு பொதுமதிப்பும் பின்பற்றப்படுவதில்லை. விலை மதிப்பீட்டின்மைக் காரணமாகப் பொருட்கள் மதிப்பீட்டு ஒப்புமையில் தடைகள் உள்ளன.

3. உற்பத்தியாளருக்கும்

நுகர்வோருக்குமிடையில் நேரடித் தொடர்பின்மை

விற்போரும் வாங்குவோரும் எப்பொழுதும் நேரடித் தொடர்பு கொள்ள வாய்ப்பு ஏற்படுவதில்லை. ஆனால் இம்முறையில் நேருக்கு நேராகச் சந்திக்க வேண்டியது அவசியம்.

4. உபரி இருப்பு வைக்க இயலாத நிலை

இம்முறையில் பொருட்கள் தேவைக்கு அதிகமாகக் கையிருப்பு இல்லையெனில், வணிகம் நடைபெற வழி ஏற்படாது.

பணம் கண்டுபிடிப்பு (அ) உருவாக்கம்

மேலே குறிப்பிட்ட அனைத்துத் தடைகளையும் அகற்றப் பணம் என்ற ஒன்றை உருவாக்கி பரிமாற்றத்திற்கான அளவுகோலாகப் பணம் நடைமுறைக்கு வந்தது. உற்பத்தி செய்யப்பட்ட இடத்திலிருந்து பயன்படுத்தப்படும் இடத்துக்குப் பொருட்கள் பரிமாற்றம் செய்யும் பொழுது ஏற்படும் இடம், காலம், இடர்ப்பாடு, அறிவுசார் நிதி உள்ளிட்ட அனைத்துத் தடைகளையும் அகற்றப்பட உதவியாக இருந்தது.

1.03 வணிகத் தடைகள்

மனிதத் தேவைகளை நிறைவேற்ற பண்டங்களும் பணிகளும் உற்பத்தி செய்ய வேண்டும். உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பண்டங்களும் பணிகளும் மக்களுக்குச் சென்று சேர வேண்டும். உற்பத்தியாளருக்கும் நுகர்வோருக்குமிடையில் வணிகம் முக்கியப் பங்காற்றுகிறது.

பொருளாதார நடைமுறைப் பணிகளோடு தொடர்புடைய உற்பத்தி, பரிமாற்றம், பகிர்வு, பொருட்கள் மற்றும் சேவைகளின் நுகர்வு தொடர்பான பணிகளை மேற்கொள்ளும் துறையே வணிகம் எனப்படும்.

பண்டங்கள் மற்றும் பணிகள் பரிமாற்றம் செய்யும் ஓர் ஒழுங்கு முறை அமைப்பு வணிகம் என்றழைக்கப்படுகிறது. இவற்றில் அனைத்து வகை வியாபாரச் செயல்பாடுகள் அதாவது மொத்த வியாபாரம், சில்லறை வியாபாரம், ஏற்றுமதி, இறக்குமதி, தொழில் முனைவோர் பணிகள் மற்றும் அவற்றின் துணைச் செயல்பாடுகளான வங்கியியல், போக்கு வரத்து, பண்டக் காப்பகங்கள், காப்பீடு மற்றும் விளம்பரம் உள்ளிட்டவை அடங்கும்.

1.04 தொழில் தடைகளும் அவற்றை நீக்கும் வழிகளும்

பண்டங்கள் மற்றும் பணிகள் பரிமாற்றத்தினூடே ஏற்படும் தடைகளும் இடையூறுகளும் அவற்றை நீக்கும் வழி வகைகளும் பின் வருமாறு :-

1. ஆள்சார் தடை

பொருள்கள் தேவைப்படும் நபர்களையும் நியாயமான விலையில் வாங்க விரும்புவவர்களையும் தொடர்பு கொள்ள முடியாத நிலை உள்ளது. உற்பத்தியாளரும் நுகர்வோரும் ஒருவருக்கொருவர் அறிமுகம் செய்து கொள்ளும் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட வாய்ப்பே கிடையாது. இக்குறைபாடே ஆள்சார் தடை எனப்படும். உற்பத்தியின் அளவு அதிகரிக்க நுகர்வோரை நாடிச் செல்ல வேண்டியுள்ளது. வணிகத்தின் முக்கிய அங்கமாகத் திகழும் வியாபாரம் இக்குறைபாட்டை நீக்க உதவுகிறது.

2. இடத் தடை

பொருட்கள் ஒரு இடத்தில் உற்பத்தி செய்யப்பட்டு நாடு முழுவதும் மற்றும் உலகம் முழுவதும் உள்ள நுகர்வோர்களுக்கு விற்பனை செய்யப்படுகிறது. ரயில், விமானம், கடல் மற்றும் நில போக்குவரத்து போன்றவை நுகர்வோர்களுக்குப் பொருட்களை கொண்டு செல்ல முக்கியப் போக்குவரத்தாக இருக்கிறது.

3. காலத் தடை

நுகர்வு தேவைப்படும் பொழுதும் வாங்க விரும்பும் பொழுதும் பொருட்கள் கிடைக்க வேண்டும். தேவையைக் கணக்கில் கொண்டு பொருட்களைப் பேரளவு உற்பத்திச் செய்து, நுகர்வோரிடம் விற்கத் தயார் நிலையில் வைத்திருக்க வேண்டும். ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் மட்டும் உற்பத்திச் செய்யப்படும் பொருட்கள் ஆண்டு முழுவதும் தேவை ஏற்படும். எனவே பொருட்களைப் பண்டகக் காப்பகங்களில் சேகரித்து வைத்துக் கொள்வதன் மூலம் நுகர் பொருள் தொடர்ந்து கிடைக்க வழி ஏற்படும்.

4. நட்ட இடர்ப்பாட்டுத் தடை

போக்குவரத்துக் கட்டுமம் உள்ளிட்டவைகள் மூலம் சரக்குகள் கொண்டு சென்றாலும், ஆட்களாலும், இயற்கையாலும் ஏற்படக்கூடிய நட்டங்களைத் தவிர்க்க முடிவதில்லை, இந்

நட்டத்தை ஈடுகட்டக் காப்பீடு செய்யப்படுகிறது. தீக்காப்பீடு, கடல்சார் காப்பீடு மற்றும் பொதுக் காப்பீடு ஆகியவற்றின் வழியாக நட்டத்தைச் சரிகட்ட முடியும்.

5. அறிவுசார் தடை

சந்தை நிலவரங்களைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள முடியாததால் நுகர்வோர் தரமான பொருட்களை நியாயமான விலையில் வாங்க இயலாமல் போய்விடக்கூடும். இத்தடைக்கு அறிவுசார் தடை என்கிறோம். நல்ல விளம்பரம் மற்றும் விற்பனையாளர் சேவைகள் மூலம் அத்தடையை நீக்கலாம்.

6. நிதி தடை

உற்பத்தியாளர்களுக்கும் வர்த்தகர்களுக்கும் அவசியமான நேரத்தில் தேவையான நிதி கிடைப்பதில்லை. வங்கிகள் மற்றும் பிற நிதி நிறுவனங்கள் நிதியை வணிக ரீதியாக செயல்படுத்துவதற்கும் பரிமாறிக்கொள்வதற்கும் நிதி உதவுகிறது.

கலைச்சொற்கள்

வணிகம்	நாளங்காடி
அல்லங்காடி	வியாபாரத் தடைகள்
பண்டமாற்று முறை	

பயிற்சி

1. சரியான விடையைத் தேர்ந்தெடு.

1. பொருட்கள் விற்பனை செய்யும் இடத்திற்கு ----- என்று பெயர்.

- அ. அங்காடி
- ஆ. சந்தை
- இ. நாளங்காடி
- ஈ. அல்லங்காடி

2. இடத் தடை இதன் மூலம் நீக்கப்படுகிறது.

- அ. போக்குவரத்து
- ஆ. பண்டகசாலை
- இ. விற்பனையாளர்
- ஈ. காப்பீடு

3. அர்த்தசாத்திரம் என்ற புத்தகம் யாரால் எழுதப்பட்டது?

அ. கௌடில்யர்

ஆ. வால்மீகி

இ. திருவள்ளுவர்

ஈ. இளங்கோவடிகள்

4. வியாபாரம் மற்றும் வணிகம் ----- பேரரசில் பொதுவானவையாக இருந்தது.

அ. பல்லவர்

ஆ. சோழர்

இ. பாண்டியர்

ஈ. சேரர்

5. ----- முதன்முதலில் சுல்தானாக இருந்தார். அடர்ந்த வனப்பகுதிகளில் பாதை உருவாக்கி வியாபாரம் செய்ய வழி வகுத்தார்.

அ. பால்பன்

ஆ. வாஸ்கோடகாமா

இ. அக்பர்

ஈ. அலாவுதின் கில்ஜி

விடைகள்

1. அ 2. அ 3. அ 4. இ 5. அ

II. குறுவிடை வினாக்கள்.

1. பண்டமாற்றுமுறை என்றால் என்ன?
2. நாளங்காடி என்றால் என்ன?
3. அல்லங்காடி என்றால் என்ன?

III. சிறுவிடை வினாக்கள்.

1. வணிகம் பொருள் தருக.
2. மருவூர்ப்பாக்கம் மற்றும் பட்டினப்பாக்கம் விளக்குக.
3. பாண்டியர் ஆட்சிக்காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட துறைமுகங்கள் யாவை?

IV. பெருவிடை வினாக்கள்.

1. வணிகத்தின் பல்வேறு தடைகளைக் கூறுக. (ஏதேனும் 5)
2. பண்டமாற்று முறைக்கான நிபந்தனைகளாகக் கூறப்பட்டுள்ளன யாவை?
3. பண்டையத் தமிழ்நாட்டில் கடற்கரையோர வர்த்தகம் பற்றி விளக்குக.